

og at Følgen af, at Lovudkastets § 4 blev vedtagen uden den foreslaaede Ændring, altsaa vilde blive den, at saadanne Mænd maatte begynde forfra for at kunne opfylde den forbrede Betingelse, skøndt de allerede have praktiseret i flere Aar paa den nævnte Maade. Vi troe heller ikke, at det for deres Vedkommende, som for Fremtiden ansættes som Sagførerfuldmægtige, kan ansees for nødvendigt, at deres Fuldmagter thinglæses. Fuldmagterne blive jo nemlig fremlagte for vedkommende Dommer, og Fuldmægtigene faae altsaa derved det fornødne Anerkjendelsesstempel paa sig, saa at der ikke er nogen Grund til desuden at forlange, at Fuldmagterne skulle thinglæses. — Det andet Ændringsforslag, som vi have tilladt os at stille, gaaer ud paa, at Ordet „stadigt“ i 14de Linie af § 4 skal gaae ud. Det kan vel være, at den Mening, som vi derigjennem ønske lagt ind i Paragraphen, allerede ligger i den, saaledes som den nu lyder; men det forekommer mig dog, at Ordet „stadigt“ er et vel bestemt Udtryk. Naar det nemlig i § 4 hedder, at den Vedkommende skal have givet stadigt Møde i en Ret, da er dette jo en Bestemmelse, som ikke kan og ikke bør forståes bogstaveligt, idet man selvfølgelig ikke vil kunne fordrø, at Vedkommende skal have mødt i Retten, selv naar der ikke har været nogen Procedure, eller i saadanne Tilfælde, som jo ogsaa kunne tænkes, hvor den paagjældende Procurator, hos hvem vedkommende Fuldmægtig er ansat, selv har villet procedere en Sag, og hvor det altsaa vilde være urimeligt, om Fuldmægtigen tillige skulde møde. Jeg skal endnu takke den ærede Ordfører, forsaavidt som han, hvis jeg opfattede ham rigtigt, ikke havde noget Væsentligt mod de omtalte to Forslag at erindre, og skal saaledes hermed tillade mig at anbefale dem til det ærede Thing.

Justitsministeren: Blandt de Ændringsforslag, som det ærede Udvalgs Fleertal har stillet, og som ligeledes ere tiltraadte af Udvalgets Mindretal, er der egentlig kun et Par, som jeg maa tillægge en noget større Betydning, en Betydning, som i alt Fald vil gjøre mig det umuligt at tilraade det høie Thing at vedtage dem, men tværtimod gjør

mig mere tilbøjelig til at fravaade dem. — Det første af disse Ændringsforslag er det, som er stillet under Nr. 7, og som gaaer ud paa at indskyde en ny Paragraph efter § 4, hvorved der tillægges Dommere og Universitetslærere i Lovkyndighed en vis Ret til at blive Sagførere, naaget de ikke have opfyldt de almindelige Betingelser, som Lovudkastet ellers har foreskrevet, for at kunne betragte denne Bane. Det Forslag, som Udvalget i saa Henseende har stillet, er væsentligt overensstemmende med den for Norge gjældende Lovgivning for Sagførernæringen — hvilken Lovgivning jo, som det er udtalt i Motiverne til Lovudkastet, ogsaa har afgivet et væsentligt Forbillede for Ministeriet ved denne Sags Behandling —; men der er dog i den norske Ordning optaget flere Embedsstillinger end dem, som det ærede Udvalg har foreslaaet, som givende en saadan Afgang til Sagførervirksomhed. Blandt Andet er saaledes Stillingen som Secretair ved Høiesteret og som Auditeur optagen herimellem, og det forekommer mig virkelig ogsaa noget tvivlsomt, om ikke Stillingen som Secretair i Høiesteret maatte kunne siges at afgive en ligesaa god Forberedelse til Sagførervirksomhed som det, at have været Dommer og Universitetslærer. Den Betragtning, hvorigjennem jeg imidlertid kommer til i det Hele at nære Betænkelighed ved dette Forslag, er den, at der jo ogsaa blandt Dommerne meget vel vil kunne forekomme Mænd, som vel ikke i deres Embedsstilling som Dommere i den Grad have gjort sig uverdige til at fungere som Dommere, at de ligesvem vilde blive afsatte ved Dom, men hvis hele Forhold dog har været af den Bestaffenhed, at Regjeringen maa finde det rigtigt, at de ved Resolution blive satte ud af denne deres Stilling. Saadanne Mænd, som ganske vist vilde findes i enhver Stand, og som altsaa ligesaa vel vilde kunne findes i Dommerstanden som i andre Stillinger, vilde nu igjennem den omtalte, af Udvalget foreslaaede nye Paragraph faae Afgang til at komme ind i en Virksomhed, i hvilken det dog maa ligge Lovgivningsmagten og Regjeringen særligt paa Sinde kun at have Folk, om hvis Hæderlighed og Retfærdighed der ikke er reist den mindste Tvivl. Jeg troer,